

SIMIONESCU, CRISTOFOR I. (17 iulie 1920, Dumbrăveni, jud. Suceava - 6 august 2007, Iași), inginer chimist.

Membru titular - 21 martie 1963 (membru corespondent - 2 iulie 1955).

Vicepreședinte cu delegație de președinte (3 iunie 1977 - 19 martie 1980) și vicepreședinte (1 martie 1974 - 2 februarie 1990) al Academiei Române; președinte al Filialei Iași (1963-1974, 1989-2001).

Studii liceale la Suceava și Iași și superioare (Facultatea de chimie industrială) la Iași. În 1948 și-a susținut teza *Contribuții la cunoașterea uleiurilor vegetale indigene*, obținând titlul de doctor inginer în științe chimice. A fost preparator (1943), asistent (1944-1948), conferențiar (1948-1951), profesor și șef de catedră (din 1952), director de studii (1949-1951), prorector (1951-1952) și rector (1953-1976) al Institutului Politehnic „Gh. Asachi” din Iași; șef al Secției de chimie macromoleculară (1956-1970) și director (1970-2000) al Institutului de Chimie Macromoleculară „Petru Poni”. Este fondatorul școlii de știința polimerilor din România și unul dintre părinții științei polimerilor la nivel european. A desfășurat o bogată muncă științifică, efectuând și conducând numeroase cercetări în chimia organică și macromoleculară, chimia lemnului și stufului, chimia și tehnologia celulozei, chimia polizaharidelor, mecanochimia polimerilor, plasmochimie, sinteza și studiul unor precursori ai materiei vii ș.a. A fost autorul unor studii privitoare la speciile de lemn ce cresc pe teritoriul României, mai ales speciile cu dezvoltare rapidă (plop, salcie), în vederea valorificării materiilor prime, și al unor cercetări privind tehnologia hârtiei (procedul alcalin de înclieiere a hârtiei), obținerea hârtiilor sintetice și semisintetice și a hârtiei cu proprietăți speciale. De numele său se leagă contribuțiile aduse la sinteza mecanochimică a compușilor macromoleculari (poliamide, poliesteri), complexarea polimerilor cu metale pentru obținerea polimerilor semiconductori, grefarea mecanochimică a compușilor macromoleculari, sinteza copolimerilor bloc. A dezvoltat chimia de sinteză a unor polimeri cu proprietăți semi- și fotoconductoare proveniți din acetilenă și derivați ai acesteia. A elaborat teoria conducției în compuși organici. De mare însemnătate sunt cercetările în domeniul copolimerizării și al obținerii copolimerilor secvențați. A inițiat cercetări în sinteza polimerilor pe cale electrochimică prin metode ionice. Este autorul unor studii privitoare la structura fizică a compușilor macromoleculari naturali și sintetici, efectuate pe calea degradării menajate a polimerilor prin hidroliză sau degradare termică. Rezultatele cercetărilor sale le-a făcut cunoscute în numeroase cărți și studii, între care *Chimia lemnului în R.P.R.* (1964); *Chimia stufului* (1966); *Mecanochimia compușilor macromoleculari* (1967); *Stadiul actului al cercetării din domeniul grefării celulozei* (1967); *Fracționarea compușilor macromoleculari* (1969); *Copolimerizarea grefată prin mecanisme anionice* (1971); *Copolimerizarea grefată prin mecanisme cationice* (1971); *Grefarea unor poliesteri filabili* (1971); *Interpretarea cantitativă a reactivității olefinelor în procesele de polimerizare radicală* (1971); *Chimia lemnului și a celulozei* (2 vol., 1972-1973); *Chimia lemnului în România. Plopul și salcia* (1973); *Tratat de chimia compușilor macromoleculari* (4 vol., 1973-1993); *Chimia algelor marine* (1974); *Polimeri biocompatibili și biologic activi* (1980); *Enzime* (1980); *Proteine* (1982); *Originea vieții* (1983); *Chimie macromoleculară* (1985); *Poliacetilene* (1987); *Implicații bioenergetice ale coloranților* (1988) ș.a. Împreună cu colaboratorii a publicat peste 800 de lucrări științifice, majoritatea în reviste străine de largă circulație internațională și sub îndrumarea sa și-au elaborat și susținut tezele de doctorat peste 100 de tineri. Timp de peste două decenii a fost pe lista primilor cinci „cei mai citați autori români pe scena științifică internațională”. A publicat și lucrări privitoare la istoria chimiei (*Figuri de chimiști români*, 1964, în colab.) și la relația științe-filosofie, precum și eseuri (*Gânduri*, 5 vol.). Este fondator și redactor responsabil al revistei internaționale „Cellulose Chemistry and Technology” și al „Memoriilor Secțiilor științifice ale Academiei Române”, seria a IV-a. *Doctor honoris causa* al Institutului Chimico-Tehnologic din Sofia. Membru al Academiei de Științe a Moldovei (1991), al Academiei Ungare de Științe, al Academiei Internaționale de Știința Lemnului (IAWS), al Academiei Europene de Științe și Arte, al societăților de chimie din Franța și S.U.A., al Societății de Chimie Industrială din Paris. A fost distins cu numeroase ordine și medalii, printre care Medalia de aur a Societății de Chimie din S.U.A. (cu ocazia centenarului Societății Americane de Chimie, 1976) și cu Ordinul Național „Steaua României” în grad de Mare Ofițer (2000). Este cetățean de onoare (*post mortem*) al orașului Salcea (2014) și al orașului Suceava (2015).

Bibl.: *Personalități românești ale științelor naturii și tehnicii. Dicționar*, București, 1982; *Nemuritorii. Academicieni români* (coord. Ioan Ivanici, Paraschiv Marcu), București, 1995; „Journal of Macromolecular Science: Pure and Applied Chemistry”, vol. A32, 8-9/1995; „Revue Roumaine de Chimie”, 40, 7-8/1995; *Who's Who in the Balkans 1997-98*, Atena, 1997; *Repere ale ingineriei românești* (coord. dr. ing. Mihai Mihăiță), București, 2000; *Who's Who în România*, București, 2002; *Membrii Academiei de Științe a Moldovei. Dicționar 1961-2006*, Chișinău, 2006; Ionel Maftai, *1000 personalități ieșene. Lexicon*, Iași, 2008; Ecaterina Țarălungă, *Enciclopedia identității românești. Personalități*, București, 2011.